

de
Hulstakjes

door
A. van Hulzen

NAAMLOZE VENN. W. D. MEINEMA-DELFT

de hulsttakjes

Jaapie rent over het verlaten kerkplein. (zie bl. 39)

de hulstakjes

door

a. van hulzen

geïllustreerd door CORRIE C. VAN DER BAAN

naamloze vennootschap w. d. meinema - delft

naar vader

Heel ver buiten het dorp staat een klein huisje, met een schuin dak en een lage deur.

In dat huisje woont Jaapje, met zijn vader en moeder en de sik.

Voor het huisje staan vier lindebomen op een rijtje en onder die lindebomen staat tegen de muur een bank.

Daar zitten vader en moeder en Jaapje 's zomers dikwijls op. Maar nu niet, nu is 't winter. De takken van de lindes zijn kaal en zwart: 't Is koud, het vriest. Het wijde land is wit, wit van de sneeuw en de vorst.

De vogels piepen bang van kou en van honger.

De bonte kraaien krassen boven het verlaten land.

Iedereen heeft het koud.

Jaapje ook! Jaapje blaast in zijn blauwe handjes. Hij staat bij zijn konijnenhokken. Hij heeft zijn konijnen net gevoerd. Ze knabbelen allemaal. Jaapje kijkt er wat ongeduldig naar. Als ze het op hebben, legt hij de zakken weer over de hokken en dan gaat hij gauw terug naar het warme fornuis. 't Is buiten veel te koud. Gelukkig hoeft hij niet naar school vandaag. 't Is Zaterdag.

Jaapje moet heel ver lopen naar school. Als je voor hun huisje staat dan kun je de toren van het dorp zien. Maar die lijkt heel klein hier, niks groter dan Jaapjes pink, en vlakbij de toren staat de school van Jaapje. Jaapje zit in de eerste klas.

Ja, het is wel erg ver lopen voor zo'n klein mannetje.

„Jaapje!”

Dat is moeder. Haastig trekt Jaapje de zakken over

de hokken. De konijnen moeten in donker maar verder eten.

Hij slaat de schuurdeur achter zich dicht en holt naar de brede achterdeur.

Daar staat moeder. Ze heeft haar zwarte doek omgeslagen.

„Kom maar gauw, Jaapje,” zegt ze.

Jaapje dringt tussen moeder en de deeldeur door en moeder doet vlug de deur dicht. De koude wind is buiten.

Sik blaat in zijn stalletje.

Maar als Jaapje in de keuken komt, schrikt hij. Daar staat op het tafelzeiltje een kannetje met koffie. Nee, dat kannetje kun je niet zien. Moeder heeft er allemaal kranten om heen gedaan en een blauwe, geblokte doek er om geknoopt, maar Jaapje weet wat er in de doek zit.

„Moet ik vader koffie gaan brengen?” vraagt hij.

„Ja, Jaapje, het is zo koud in het bos. Je zult zien, hoe blij vader is.”

Dan knoopt moeder een das om Jaapjes oren, ze zet zijn pet op. Hij trekt zijn wantjes aan en pakt de doek bij de knoop op. Moeder doet de zijdeur voor hem open.

„Zul je doorlopen, Jaapje? Dan is de koffie nog warm als je bij vader komt. En zul je niet schommelen met de doek?”

„Nee moeder,” broemt Jaapje van achter zijn das.

Daar stapt Jaapje voor hun huisje langs naar de witte weg. Ja, Jaapje wil vader wel koffie brengen, maar dat grote bos, zie je.

Jaapje is bang van het bos. Daar mag je niet komen. Dat bos is van de baron, die midden in het bos, in het grote huis, het kasteel zeggen Jaapjes vader en moeder, woont. De baron is een deftige man, met grote witte snorren en een strenge stem. Daar is Jaapje bang voor.

In het bos staat nog een huis, dat is veel kleiner dan

Daar stapt Jaapje voor hun huisje langs naar de witte weg.

het huis van de baron. Daar woont de boswachter. Daar is Jaapje nog veel bangere voor. Als die je vindt in het bos, dan stopt hij je in een donker schuurtje en doet de deur op slot. En als 't donker is mag je er pas weer uit. Arie van de melkboer, die is al heel groot, die is door de boswachter ook opgesloten. En Arie huilde, hij huilde nog toen hij langs hun huisje kwam.

Maar als de boswachter hem ziet, dan zegt hij gauw: „Dag boswachter, ik ga vader koffie brengen.” Maar toch . . .

Daar is het hoge ijzeren hek.

En achter dat hek is het bos, het grote stille bos, waar de baron woont en de boswachter.

Jaapje trekt zijn ene hand uit zijn zak en duwt. Het hoge hek knarst vals. Jaapje stapt door de smalle opening en met zijn rug duwt hij het hek weer toe.

Nou staat hij in het bos, het grote bos van de baron.

De koude wind blaast door de kale bomen. Die is de enige, die je hier hoort. 't Is hier stil, haast nog stiller dan in de kerk.

Dan begint Jaapje te lopen over het smalle paadje naast de brede weg. Zijn klompjes knerpen. Hij luistert en hij kijkt. Daar komt een eekhoorn aanrennen. Nee, niet over het pad, over de takken van de bomen. Vlakbij

Jaapje draait de eekhoorn om en rent weer terug. Wat doet hij vreemd!

Dan begint Jaapje harder te lopen. Ja, hoor maar, daar zijn ze aan 't hakken met de bijl. Da's vader. Nou is alle gevaar voorbij. Nu is Jaapje weer blij, nu is hij niet bang meer.

Ja, daar ginds tussen de bomen door kan hij ze al zien.

Ja, zie maar, da's vader. Zie, vader zwaait de grote bijl, heel hoog.

Maar dan kijkt Jaapje de andere kant uit. Hij hoorde iemand lopen. Wie komt daar van dat zijpaadje af? 't Is een deftige man met grote witte snorren. Hij heeft een wandelstok met een gouden knop in zijn hand. De baron! Jaapje schrikt.

Hij gaat wat langzamer lopen. Misschien gaat de baron wel naar huis. Nee hoor, de baron gaat ook naar de houthakkers toe.

„Dag jongetje,” zegt de baron.

Maar Jaapje zegt niets. Hij trekt met zijn linkerhand aan de klep van zijn pet, maar wat zeggen, durft hij niet.

Jaapje loopt achter de baron van de weg af het bos in.

„Ga jij je vader koffie brengen?” vraagt de baron met zijn zware stem.

„Ja meneer,” zegt Jaapje, maar hij zegt het zo zacht, dat de baron het niet hoort.

De mannen kijken op, als de baron aankomt. Ze tikken allemaal aan hen petten. Ze vegen over hun voorhoofden. Ja, ze hebben 't warm, al is het winter. Dat komt van het harde werken.

Jaapje heeft het ook warm. Dat komt vast van dat zware koffiekannetje.

„Dag baron,” zeggen de mannen.

„Ja, ja, hij gaat zo om,” zegt Jaapjes vader. „'t Is een kwaai geweest. Een hele dikke met sterke wortels. Maar nou hebben z'em te pakken. Hij gaat zo om.”

De mannen hebben een lang dik touw vastgemaakt

om de top van de boom. Nog even mag de boom uitkijken over het wijde bos, nog even en dan . . .

„Ja baron, gaat u maar een beetje aan de kant. Je weet het nooit met zo'n boom,” zeggen de mannen.

De baron stapt haastig aan de kant. Hij struikelt bijna over de dichte heistruiken.

En dan ziet vader Jaapje. Die blijft daar bang staan met de geblokte doek in zijn hand.

„Aan de kant, Jaapje,” roept vader.

En Jaapje loopt ook weg.

Daar staan ze naast elkaar, de baron met zijn witte snorren en Jaapje.

Ze kijken allebei omhoog naar de top van de grote boom. Wat staat hij daar trots. 't Is of hij zegt: „Ik heb hier al tweehonderd jaar gestaan, ik ga niet weg. Ik hoor hier.”

Maar hij moet. Kijk maar, de mannen gaan trekken. En die kleine mannen zijn sterker en slimmer dan die grote dikke boom.

De mannen hebben allemaal met hun krachtige zwarte vuisten het touw vast gegrepen.

„Een, twee, drie, trèk,” roept vader. „Hè,” zeggen de mannen, „hè”, zeggen ze steunend.

Ja, nu kan de baron meteen es zien, hoe hard ze werken.

Kijk vader es trekken. Vader is de sterkste van allemaal. Zie, de boom beweegt heen en weer. 't Is net of hij verdrietig zijn grote kop schudt. Hij waggelt.

Dan wachten de mannen. Ze vegen met hun rode zakdoeken hun gezichten af. Maar vader niet, die neemt de grote bijl. Hij gaat in het gat staan aan de voet van de boom en zwaait; krakend bijt de grote bijl in de oude wortels. 't Is of de boom steunt en klaagt.

Langzaam stapt vader weer omhoog uit de grote kuil.

Jaapje is trots op vader. Hij is zijn bangheid en de

koffie helemaal vergeten. Hij kijkt naar de baron of die wel ziet hoe sterk vader is en hoe hard hij werkt.

Weer gaan de mannen trekken, vader ook. Ze spuwen in hun harde grote handen, ze grijpen het touw vast en dan, dan waggelt de boom opnieuw heen en weer. Al verder, al verder.

Nog één keer richt de boom zich steunend op en dan, eerst langzaam, al haastiger dan, valt met een doffe dreun de reus op de grond. Zijn takken breken krakend. De mannen zijn weggesprongen. Ze lachen en roepen. „We hebben 'em. Die ligt er.”

Maar ze komen weer terug en grijpen hun bijlen en gaan de takken van de boom kappen.

„Kijk baron,” zegt vader, „een eekhoornnest.”

De baron is weer naar de boom toegegaan. Die kan nu geen kwaad meer doen — en Jaapje is meegegaan.

Och, dat arme beest, denkt Jaapje, die is nu zijn huis kwijt, waar hij zo veilig woonde. Als 't woei, als 't regende, of als 't hard vroom, kon hij daar wegschuilen. Arme eekhoorn.

Maar de mannen denken niet aan de eekhoorn en de baron ook niet. Die gaat naar huis.

„Nou mannen, da's een heel karwei geweest. Dag mannen.”

„Dag baron,” zeggen ze allemaal.

„Dag jongetje,” zegt de baron en Jaapje trekt weer aan zijn pet.

Daar stapt de baron heen. Hij zwaait met zijn wandelstok met de gouden knop en strijkt over zijn grote witte snorren.

En Jaapje kijkt naar de arme eekhoorn. Wat zit hij daar bang verscholen hoog achter een dikke stam, vlak in de buurt. Telkens kijkt hij om een hoekje. 't Is ook zo vreemd, dat grote gat, waar eerst zo'n prachtige takkenweg was naar zijn veilige huis . . .

En dan schrikt Jaapje. Wat had moeder gezegd? Zul

je goed doorlopen? En zul je niet bij de eekhoorns blijven staan kijken?

Hij kijkt opzij. Hij ziet, dat vader wacht. Hard loopt hij naar vader toe.

„Vader, ik heb koffie.”

„Jij bent een beste, Jaapje —” zegt vader.

„Is ze nog een beetje warm, vader?” vraagt Jaapje bang, als vader drinkt.

„Nou, blazen hoef ik niet. Maar koud is ze ook niet.”

„Jammer van 't eekhoornnest, vader,” zegt Jaapje.

„Och jong, 't is geen mensenhuis. Die bouwt ergens anders wel weer een nest.”

Jaapje kijkt even verwonderd. Vindt vader het ook niet jammer voor de eekhoorn?

„Wat is daar ginds vader, wat schreeuwen daar een vogels.”

„Oh daar,” zegt vader, terwijl hij het laatste restje koffie drinkt, „daar staan allemaal hulstboompjes. En nou hebben de vogels ruzie om de bessen. Maar de vogels zullen er wel de langste tijd plezier van gehad hebben. De baron heeft ze verkocht aan een bloemist uit de stad.”

Langzaam knoopt vader de doek weer toe.

„Nou jong, nou gaan we de takken klein hakken en dan is 't weer gedaan voor vandaag.”

„Mag ik op u wachten, vader?”

„'k Zou 't maar niet doen, Jaapje. Je wordt zo koud. Ga maar gauw naar moeder.”

Dan gaat Jaapje maar. Hij heeft zijn beide handen in zijn zakken. Aan zijn pols slingert het lege koffiekantje in de blauwe doek heen en weer.

Een tijd lang hoort hij nog de stemmen van de mannen en 't krakend geluid van de bijlslagen.

Dan hoort hij die ook niet meer en is er alleen het ruisen van de koude wind door de kale bomen.

Vader zit in zijn grote stoel naast het-fornuis. Vader gaat niet naar het bos vandaag. Niet omdat het zo koud is, want vader is niet bang voor de kou, maar omdat het Zondag is.

Vader kijkt naar moeder en Jaapje. „Ja, kleed hem maar goed aan, want 't is bar koud,” zegt hij.

Ja, 't is haast te koud voor zo'n klein jongetje. Maar Jaapje wil niet thuis blijven.

Daar staat hij. Hij heeft zijn pet over zijn oren getrokken, zijn grote das om geknoopt, zijn mond en zijn neus zitten er helemaal achter. Hij steekt zijn handjes nou al in z'n zakken.

Vader schudt zijn hoofd. Zo'n dapper mannetje toch!

Daar gaat Jaapje.

„Piep,” zegt de lage zijdeur.

„Hoe, hoe durf je,” blaast de scherpe oostenwind.

„Doorlopen hoor! Och kind, 't is haast te koud”, zegt moeder.

Vader is opgestaan en kijkt hem over het ondergordijntje na.

„Ik ben niks geen bang voor de kou. Dag moeder,” zegt Jaapje.

Dan stapt hij weg. Zijn wit geschuurde klompen kleppen op het hard bevroren pad.

Jaapje kijkt recht voor zich uit onder de rand van zijn zwarte pet uit. Daar heel in de verte is het dorp. De toren steekt er boven uit.

Ja, 't is heel ver en 't is heel koud.

Maar Jaapje gaat niet terug naar het warme, snorrende fornuis, hij gaat niet terug naar vader en moeder. Ja, kun je denken, Jaapje thuis blijven om zo'n beetje kou. Hij gaat naar het dorp, naar de grote kerk. Achter in die kerk is een kamer, nog veel groter dan bij hen de deel, waar sik staat. En in die kamer houdt de juffrouw Zondagsschool. Ja, niet gewoon school. Ze zitten niet in banken. Ze zitten op gewone stoelen om een hele lange tafel met een prachtig groen kleed er over.

En ze gaan niet leren. 't Is toch immers Zondag. Op de Zondagsschool doen ze alleen maar fijne dingen. Ze gaan eerst zingen en dan een versje opzeggen. Dat is nou 't fijnste niet, maar dan, dan komt het. Dan gaat de juffrouw vertellen, heel lang. En dat kan die juffrouw toch zo mooi. Jaapje vindt het altijd jammer, als de juffrouw ophoudt. Thuis blijven? Jaapje denkt er niet aan.

En Jaapje stapt maar stevig door. Zo'n klein donker mannetje in het wijde witte land.

Het gele riet staat te rillen aan de bevroren slootkant, zo blaast de koude wind.

Maar de koude wind kan Jaapje niet tegenhouden. De toren van de kerk wordt al groter en groter. En eindelijk is Jaapje er. Wat is de toren nu groot!

De deuren van de kerk staan al open, maar de kinderen mogen nog niet naar binnen. Ze moeten wachten tot de juffrouw komt.

Ze staan te rillen in hun manteltjes en jasjes, de jongens en meisjes. De koude wind blaast ook zo fel over het tochtige kerkplein.

Ze kijken naar Jaapje, die daar met zijn handjes in zijn zakken staat. Zijn gezichtje is blauw van de kou.

„Daar komt de juffrouw,” roept er één. Een paar meisjes hollen haar tegemoet en dringen om het mooiste plaatsje vlak naast haar. Dat zou Jaapje niet durven, de juffrouw zo maar een arm geven. Hij kijkt naar haar,

zijn pet over zijn oren, zijn handjes in zijn zakken.

„Dag juffrouw,” roepen de jongens en meisjes blij.

Jaapje zegt ook „dag juffrouw,” maar niet zo hard als de anderen. En verlegen trekt hij aan de klep van zijn grote zwarte pet.

„Zo Jaapje,” zegt de juffrouw „ben jij er ook nog? Ben je niet koud?”

Nee, schudt Jaapje en hij krijgt een erge kleur onder zijn grote pet en achter zijn wollen das.

Alle jongens en meisjes dringen achter de juffrouw door de grote deuren. Ze lopen tussen de hoge rechte banken van de stille kerk door.

Jaapje loopt helemaal achteraan. Hij heeft zijn pet afgetrokken, zijn wit geschuurde klompjes houdt hij in de hand. Dat hoort in de kerk.

Dan gaan ze de kamer in. Ze gaan zitten om de lange tafel met het groene kleed.

Jaapje is een beetje jaloers op de meisjes, die daarnet de juffrouw tegemoet gehold zijn. Die zitten nu vlak naast haar. Dat zou Jaapje ook wel willen, vlak naast de juffrouw zitten. Maar hij zit helemaal aan het eind. Hij kan net boven de tafel uit kijken, en als hij de juffrouw goed wil zien, moet hij helemaal voorover buigen.

Eerst gaan ze samen zingen. 't Klinkt zo blij in die grote stille kamer. 't Is of de mannen aan de muur met hun vreemde snorren en baarden, met hun strakke gezichten, niet zo streng meer kijken.

En als de juffrouw gebeden heeft en de kinderen hun versje opgezegd hebben, gaat de juffrouw vertellen.

O, 't wordt zo stil. Al die grote en kleine jongens en meisjes, ze luisteren. En Jaapje? Jaapje buigt zich hoe langer hoe verder voorover. Zijn kin ligt bijna op de tafel.

't Grijs winterlicht, dat door de hoge ramen schijnt, glanst op al die aandachtige gezichten.

De juffrouw vertelt van de oude Zacharias en Elisa-

beth. O, ze waren zo blij met hun kindje Johannes. „En als hij later groot is,” zei Elisabeth. „Ja, als hij groot is,” zei Zacharias met zijn oude bromstem. Toen keken zij heel ernstig. Ja, ze wisten het wel, hun kindje was een heel bijzonder kindje. Hij moest later, als hij groot was aan de mensen gaan vertellen, dat de Here Jezus zou komen. Heel gauw al zou komen!

Dan doet de juffrouw langzaam en eerbiedig de Bijbel dicht. Jaapje zucht.

De juffrouw glimlacht, als ze Jaapjes zucht hoort. „Vind je 't jammer, dat 't uit is Jaapje?”

Ze kijken allemaal naar hem. Jaapje krijgt een kleur, hij knikt heftig.

„Maar,” zegt de juffrouw, „we gaan nog niet naar huis, al is de vertelling uit. Ik moet met jullie nog es praten over . . . Ja, wie weet waarover?”

„Over het Kerstfeest,” zegt Anneke.

„Jij weet het,” zegt de juffrouw.

Jaapjes ogen gaan schitteren.

Het Kerstfeest. Ja, Jaapje weet het, dat komt al heel gauw.

En op het Kerstfeest zitten ze niet in deze kamer maar in de kerk en dan mogen alle vaders en moeders ook komen. Dan is de kerk prachtig versierd.

En . . . de juffrouw vertelt op het Kerstfeest twee verhalen, dat is het heerlijkst van alles.

En ze krijgen ook wat lekkers en chocolademelk en een boekje. Jaapje kruipt in elkaar van pret. Zijn dikke handjes schuiven heen en weer over zijn knieën.

„Zeg Jaapje, weet jij ook wat dat voor een feest is, Kerstfeest?” vraagt de juffrouw.

„Dan is de Here Jezus jarig,” zegt Jaapje zacht.

„Goed zo,” knikt de juffrouw, „goed zo, Jaapje,” en ze kijkt even streng naar een paar kinderen, die willen gaan lachen.

„Jaapje heeft gelijk. Op het Kerstfeest denken we er

aan, dat de Here Jezus geboren is in Bethlehem. En dat feest vieren we in de kerk. Daar moeten jullie heel stil en eerbiedig zijn, dat weten jullie wel."

De kinderen knikken allemaal.

„En op het Kerstfeest gaan we samen kerstversjes zingen, versjes van de Here Jezus. Of eigenlijk," en dan wordt de stem van de juffrouw heel zacht, „gaan we versjes zingen vóór Hem, want de Here Jezus hoort graag kinderen zingen. En daarom moeten we het zo mooi doen, als we kunnen."

Ja, dat moet, dat vinden de kinderen ook, heel mooi en heel eerbiedig.

Ze zijn er even heel erg stil van. Ja, ze weten het, al de vaders en de moeders komen luisteren en nog een heleboel mensen meer, maar dat de Here Jezus ook meeluistert, daar hebben ze nooit aan gedacht.

„En nu wilde ik morgenmiddag om drie uur nog eens alle versjes met jullie zingen. Jullie komen toch allemaal?"

Ja, de juffrouw kan op ze rekenen. Ze komen hoor, vast.

Jaapje knikt, hij komt ook. Hij is niks bang voor de kou. En als het laat wordt en donker, dat geeft ook niks. Hij is ook niet bang voor de donker.

„En als jullie soms wat mee willen nemen voor het feest, om de kerk te versieren of om in de pakjes te doen, brengen jullie dat dan morgenmiddag ook mee?"

„Mijn vader brengt een kerstboom, een hele grote, met de wagen," roept Kees, zo maar zonder zijn vinger op te steken. Hij is bang dat een ander hem vóór zal zijn.

En dan roepen ze allemaal. „En mijn vader brengt een bus melk," roept Arie van de melkboer.

„En mijn vader geeft de chocola," roept Chris van de kruidenier. En wit en rood papier krijgt de juffrouw en kaarsjes en krentenbollen en taaioppen en koekjes en een groot stuk spek en worsten en nog veel meer.

O, Jaapje kijkt maar van de een naar de ander. Van allemaal krijgt de juffrouw wat. Jaapje wordt al banger en al verdrietiger. Zijn blijheid om het mooie Kerstfeest gaat helemaal weg. Van iedereen krijgt de juffrouw wat . . . behalve van hem. Hij durft de juffrouw niet eens meer aan te kijken.

Zou de juffrouw het al gemerkt hebben, dat hij niks meebrengt? Maar hij kan het echt niet helpen. Hij heeft niks. Een kom sikkenmelk daar heeft de juffrouw ook niks aan.

O, nu moest de juffrouw es vragen: „En Jaapje, wat breng jij mee?” want dan moest hij zeggen: „Niks juffrouw.”

Dan zou de juffrouw misschien wel denken, dat hij niets mee wóu brengen voor het feest.

En al de kinderen zouden hem uitlachen en zeggen: „Die brengt nog geen eens wat mee voor het feest.”

Jaapjes ogen beginnen zo raar te prikken. Maar gelukkig de juffrouw vraagt hem niets. Ze zal het toch wel gemerkt hebben en ze zal wel denken, dat valt me tegen van Jaapje.

„Heerlijk kinderen,” zegt de juffrouw, „wat krijg ik veel van jullie voor het feest. En nu zullen jullie wel zeggen, heeft de juffrouw nu nog niet genoeg, maar één ding, dat ik toch zo heel graag hebben wil, heb ik nog niet horen opnoemen: hulstakjes. Kan een van jullie die misschien nog voor me meebrengen?”

Daar schiet Jaapjes vinger omhoog, hij wordt helemaal rood.

„Ik, juffrouw, ik,” roept hij.

„Ik, juffrouw, ik,” roept hij.

„Fijn Jaapje, dus jij zorgt voor de hulsttakjes. Kinderen, dan is alles nu goed afgesproken.”

De juffrouw zegt dat zo heel gewoon, fijn Jaapje, maar ze weet niet, hoe moeilijk dat is, hulsttakjes meebrengen.

Ze zingen samen. 't Klinkt nog mooier dan anders, want je hoort in hun stemmen het blij verlangen naar het grote feest.

En als de juffrouw gedankt heeft, glijden al de kinderen van hun stoelen.

„Tot morgenmiddag,” roept de juffrouw.

En daar gaan ze, de warme kamer uit, over het pad tussen de hoge banken, naar het kerkplein, waar de boze kille wind blaast.

In het kerkportaal stapt Jaapje in zijn klompjes. Hij knoopt zijn das om, hij trekt zijn pet ver over zijn oren. Dan gaat hij de kerkdeuren door. Hij is de laatste. Hij loopt wat voorover gebogen. Dat komt van de boze wind, die zijn wangën blauw maakt, zijn oren onder zijn pet doet tintelen. Maar 't komt niet alleen van de boze wind, want zie je, die hulsttakjes.

Hij heeft het beloofd, maar . . .

Ja, hij zal ze meebrengen, want de juffrouw rekent er op, maar . . .

't Is net of Jaapje niet blij is, en hij brengt toch ook wat mee, net als de andere kinderen.

HOOFDSTUK III

hij heeft de hulsttakjes en toch . . .

En nu is de Zondag voorbij, nu is het Maandag.

Daar staat Jaapje achter hun huisje. Hij heeft zijn ouwe pakje aan. Hij staat in het weitje, waar 's zomers sik altijd staat. Maar sik staat nu in de warme stal, want het gras is wit bevroren.

En achter de wei van sik is een brede sloot. En aan de andere kant van die sloot is een heel hoog hek, een hek van sterk gaas. Dat hek is zo lang, je kunt het eind niet zien. En achter dat hek staan allemaal hoge bomen, daar is het bos van de baron. Dat is het bos waar de boswachter rondfietst in zijn groene jas met zijn groene hoed op. De boswachter, die je in de donkere schuur stopt, als hij je tegenkomt.

Jaapje zucht.

Dan gaat hij naar het schuurtje. Hij stopt wat hooi in de ruif van zijn konijnenhok. Hij krabt met zijn ene vinger over de kop van zijn konijntjes, maar 't is net of hij zijn konijntjes niet ziet. Nee, Jaapje is niet blij.

Vanmiddag mag hij weer naar 't dorp, naar de kerk en dan gaan ze versjes zingen en dan brengen ze allemaal wat mee voor de juffrouw. Hij ook, hulsttakjes, die de juffrouw juist zo graag hebben wil.

Jaapje zucht al weer.

Hij draait zich om, hij klimt op de hoge stapel houtjes, die vader gehakt heeft. Een paar vallen er kletterend naar beneden. Jaapje schrikt. Hij klemt zich met zijn ene hand vast aan de balk en met zijn andere hand tast hij. Ja, daar heeft hij het, vaders oude knipmes, dat ligt daar altijd. Daar mag hij 's zomers gras mee snijden voor de konijnen, maar hij mag het niet in zijn zak houden. Hij moet het weer op de balk leggen.

Voorzichtig stapt Jaapje naar beneden. Hij steekt het knipmes in zijn zak en dan gaat hij naar buiten.

Ja, dan moet het nu maar gebeuren, maar 't is gevaarlijk.

Even kijkt hij om, nee, moeder is er niet, die is binnen, die is aan het werk.

Dan stapt Jaapje naar de sloot en laat zich van de hoge kant glijden. Hij bonkt met zijn klompen op het ijs. Het houdt best. Het vriest ook zo hard.

Hij gaat staan en glijdt en glijdt nog es. Nu is hij aan de overkant van de sloot.

Even kijkt hij nog om, dan klautert hij tegen de andere slootkant op. Ja, hier moet hij zijn. Nee, niet bij het grote hek, da's veel te gevaarlijk, want vader is vandaag niet in het bos van de baron. Vader is ergens anders gaan bomen rooien.

Hier moet hij zijn. Dat weet niemand, dat weet hij alleen. Hier onder het gaas van het hoge hek is een gat. Daar kan hij net door, maar dan moet hij heel dicht langs de grond kruipen, want anders zou hij zijn kleren scheuren. En dan zou je moeder es horen.

Jaapje gaat languit liggen en schuifelt langzaam onder het gaas door. En als hij opstaat, is hij in het bos. Het bos van de baron, waar hij niet komen mag, waar je de boswachter tegen kunt komen, de boswachter, die je opsluit, als hij je in het bos vindt.

Zou hij wel het bos ingaan? 't Is haast te gevaarlijk. En niks meebrengen zeker voor de juffrouw en voor het feest!

„En Jaapje, waar zijn de hulsttakjes?” zou de juffrouw vanmiddag vragen. En wat moest hij dan zeggen: „ik durfde niet, juffrouw”? Dan had hij het maar niet moeten beloven.

En bang stapt Jaapje over het krakende bosgras over de ritselende bladeren. Hij stapt tussen de hoge bomen door. 't Is heel stil hier. Maar 't is geen blijde stilte, het is een bange stilte.

Ka, ka, ka, krassen plotseling de kraaien boven zijn hoofd. Jaapje schrikt er van. Wat doe je hier, wat doe je hier? schreeuwen ze. Of, of, hebben ze iemand anders gezien en schreeuwen ze daarom.

Angstig kijkt Jaapje naar alle kanten. O, als hij er nu maar gauw was. Maar hij moet heel ver. En hoe verder je in 't bos komt, hoe gevaarlijker het wordt. Want als je zo ver in het bos bent en de boswachter komt er aan,

helpt het niet meer of je al wegholt, dan krijgt hij je toch. O, en als hij dan opgesloten wordt! De hele dag in die donkere schuur. Wat zullen vader en moeder dan in angst zitten! En dan kan hij vanmiddag niet naar het zingen. En dan kan hij niets meebrengen voor de juffrouw.

Jaapje krijgt het warm van bangheid. Hij blijft telkens stilstaan en luistert, maar hij hoort niets dan het gekras van de kraaien in het stille winterbos.

Daar komt het fietspad. Nu moet hij uitkijken. Als de boswachter ineens om de hoek aan komt rijden.

Jaapje kruipt weg achter een dikke boom en gluurt naar beide kanten. Nee, er is niets te zien. Dan holt Jaapje dwars over het pad naar de overkant, hij holt nog als hij al weer tussen de bomen loopt.

Was vader nu nog maar aan 't hakken in het bos, dan zou hij niet bang zijn.

Rrrt, daar rent een eekhoorn door de dorre blaren. Jaapje schrikt al weer. Nee, hij blijft nu niet naar het eekhoorntje staan kijken. Jaapje loopt door, loopt maar.

Hier heeft die hoge boom gestaan, die niet omvallen wilde. Daar liggen de houtspaanders nog. En hier vandaan kun je het hulstbosje zien. Ja, daar staat het.

Maar daar ginds is ook het grote huis, het kasteel, waar de baron woont, de baron met zijn witte snorren. En daar is het huis waar de boswachter woont, en achter dat huis, de donkere schuur. Hier is het het gevaarlijkst.

Even blijft Jaapje stilstaan en dan, dan holt hij weer, holt over de open plek. Hijgend kruipt hij weg tussen de hulstboompjes. Ze prikken hem met hun scherpe blaren in zijn handen, zijn benen. Maar hij is er, en de boswachter en de strenge baron hebben hem niet gezien.

Daar zit hij nu midden tussen de groene hulsttakjes met de rode bessen, die de juffrouw zo mooi vindt. En nu gaat hij een hele bos snijden voor het feest.

„Dank je wel Jaapje,” zal de juffrouw wel zeggen, „dat is een mooi cadeau.”

Jaapje trekt met zijn koue stijve vingertjes het knipmes open en gaat snijden. Ai, wat zijn die takken taai en wat zijn die bladeren scherp. Volhouden! En Jaapje snijdt en hakt en snijdt met het oude stompe knipmes. Maar telkens houdt hij even op en luistert angstig. Hij gluurt tussen de hulstboompjes door, maar 't grote huis ligt daar stil en verlaten. Niemand loopt er buiten. 't Wijde bos is leeg. Niemand is er behalve Jaapje en de kraaien en de eekhoortjes.

Dan snijdt hij weer. 't Wordt een hele stapel naast hem, van hulsttakjes met mooie, groene blaadjes en rode bessen.

Jaapje zucht, nou is 't genoeg, nou ga ik naar huis, naar moeder, naar de warme keuken.

Hij likt het bloed van zijn geschramde vingers, knipt het mes dicht en steekt het in zijn zak. Hij bindt een touwtje om de hulsttakjes. Het eind van het touwtje wikkelt hij om zijn hand.

En nu terug!

't Is net of Jaapje nog banger, nog angstiger is dan straks. Hij gaat hollen. Omkijken durft hij niet. O, o, 't is net of er iemand achter hem aan komt. Hij holt langs de open plek, waar de boom gestaan heeft. Even doet hij een paar gewone stappen, maar dan holt hij al weer.

De juffrouw moest het es weten, hoe moeilijk het is, hulsttakjes mee te brengen.

Jaapje holt maar, zo hard als hij kan.

Bom, daar valt hij. Zijn klomp bleef haken achter een dikke boomwortel. De mooie hulsttakjes slieren zo maar over de grond.

O, o, nu krijgt de boswachter hem toch nog, want hij heeft geschreeuwd van pijn en schrik. Als de man het gehoord heeft!

Ka, ka, krassen de kraaien. 't Is net of ze hem uitlachen. Ja maar, die hoeven niet bang te zijn voor de

Jaapje krabbelt verder en . . . laat de hulsttakjes liggen.

boswachter in zijn groene pak. Zij mogen hier komen, maar hij niet. En zij hebben geen hulsttakjes weggehaald en hij wel . . . hij wel.

Haastig krabbelt Jaapje overeind. Hij loopt weer verder, maar 't is net of hij niet zo bang meer is voor de boze boswachter. Hij kijkt niet meer om, hij loopt maar.

Zijn ogen staan heel verdrietig. En hij is al vlak bij het gat en hij heeft nu toch mooie hulsttakjes?

Jaapje hurkt en kruipt dan achteruit onder het gaas door. Maar als hij half buiten, half binnen het gevaarlijke bos is, blijft hij liggen, zo maar op de koude hardbevoren grond.

En als hij nu de keuken inkomt en zegt: „Moeder, kijk es, mooie hulsttakjes voor de juffrouw, voor het Kerstfeest,” wat zal moeder dan zeggen?

Jaapje krabbelt verder en . . . laat de hulsttakjes liggen. Nee, zien kun je ze niet, al sta je er vlak bij. Ze liggen verscholen tussen het lange gele gras, — maar ze liggen er toch, de mooie groene hulsttakjes met de rode bessen voor de juffrouw en voor het feest, voor het feest van de Here Jezus.

Jaapje laat zich langzaam van de hoge slootkant naar beneden glijden. Hij schuifelt over het ijs. Ja, nu brengt

hij vanmiddag ook wat mee, net als al de andere kinderen. Maar Jaapje is niet blij, hij is verdrietig, hij is angstig. En hij durft het aan niemand te vertellen.

Jaapje legt het mes weer op de balk in de schuur. Dan gaat hij naar binnen.

„Zo Jaapje, ben je daar weer?”

„Ja moeder.”

„Heb je je konijnen gevoerd?”

„Ja moeder.”

„'t Is koud, hè Jaapje. Je bent veel te lang in die schuur blijven zitten. Kruip maar gauw in je hoekje naast het fornuis, dan krijg je een warm kommetje koffie van me.”

Jaapje knikt. Hij zit maar stil. Hij kijkt triest voor zich uit. Hij moet al maar denken aan de groene hulstakjes, die daar buiten zo maar tussen het wit bevroren bosgras liggen, de hulstakjes voor de juffrouw, voor het feest.

HOOFDSTUK IV

EEN MOOI CADEAU!

's Middags mag Jaapje zijn goeie pak weer aan. Hij trekt zijn pet over zijn oren en moeder knoopt stevig zijn das om. Hij krijgt weer schone witgeschuurde klompjes aan.

Hij gaat zingen. Ja, dat heeft hij moeder verteld.

En hij gaat de juffrouw hulstakjes brengen voor het feest. Dat heeft hij moeder niet verteld.

„Och kind, och kind, wat is het koud,” zegt moeder. 't Lijkt wel of 't nog aldoor maar kouder wordt. Pas maar goed op. Je mag niet blijven stilstaan onderweg.”

Moeder kijkt hem even na, dan doet ze gauw de deur

toe. Boeh, wat is het koud. Moeder gaat gauw terug naar het warme snorrende fornuis.

Jaapje hoort het rinkelen van de klink, en dan, dan gaat hij de andere kant uit. Hij gaat naar de brede sloot, schuifelt van de hoge kant af, glijdt over het ijs, krabbelt tegen de overkant op.

Daar liggen de hulsttakjes tussen het harde witbevoren bosgras. Nog even kijkt Jaapje schuw om, dan trekt hij de hulsttakjes door het gat. Hij doet het wild, onverschillig haast. 't Is net of hij niets meer om die hulsttakjes geeft. Een paar groene blaadjes en een paar rode bessen worden tegen de onderkant van het gaas afgerukt.

Een paar ongelijke stappen en Jaapje staat weer op het ijs. Hij gaat glijden een heel eind en dan klimt hij pas tegen de hoge walkant op.

Hier is een ander paadje tussen de witte weilanden door. Zo kom je ook op de grote weg naar het dorp. Ja, hij weet hier overal de weg. Zie maar, hij loopt wel goed, ginds is de toren. Ja, die is nou nog wel klein, maar die wordt vanzelf groter, als Jaapje maar doorloopt.

Ja, dit is een leuk paadje en, en, dan kan moeder hem ook niet zien. Als moeder hem nakijkt uit het raam, dan ziet zij er niets van, dat hij hulsttakjes bij zich heeft.

Jaapje stapt maar. 't Is net of het veel verder is dan anders. 't Duurt zo lang voor de toren wat groter wordt. Zijn handen worden zo koud. Dan houdt hij de hulsttakjes in zijn ene, dan weer in zijn andere hand.

Zijn handen, zijn wangen, zijn voeten worden koud en van binnen is Jaapje ook koud.

Ja, de juffrouw zal wel blij zijn met die mooie hulsttakjes, maar als ze alles wist, zou de juffrouw er dan nog blij mee zijn?

De kinderen van de Zondagsschool staan allemaal al

Daar staan ze allemaal met hun pakjes onder de arm op het koude kerkplein.

bij de grote torendeur, als Jaapje er aan komt. Een paar grote meisjes hebben medelijden met hem. Ze komen naar hem toe, ze geven hem een hand en nemen hem mee in de grote kring.

„Ja, de kerstboom is er al. Zo'n grote,” roept Kees. „Mijn vader heeft hem zelf vanmorgen gebracht met de kar. Hij kon haast niet door de deur.”

„De kar?” vraagt Anneke lachend, omdat Kees zo pocht.

„Ah nee, malle, de boom natuurlijk. Hij staat in een hoekje van de kerk. Straks gaat de juffrouw hem versieren en dan mag ik de trap vasthouden. Ja, de juffrouw moet er een trap bij hebben, anders kan ze er niet eens bij, zo groot is 't ie.”

Daar staan ze allemaal met hun pakjes onder de arm op het koude kerkplein.

Kees kan maar niet uitgepraat raken over zijn boom. „Ik mocht hem zelf uitzoeken,” roept hij weer. „Toen heb ik natuurlijk een hele grote genomen.”

„Ja, hou nou maar es op over je boom,” zegt Mientje snibbig. „Ik wou dat de juffrouw maar kwam, ik ben net zo koud. Heb jij 't ook niet koud, Jaapje?”

„Kijk es zijn handen zijn helemaal blauw,” roept Lientje van de slager.

„Dat komt van de hulsttakjes,” zegt Anneke. „Wat een mooie hulsttakjes heb jij meegebracht, prachtig. Kijk es wat een bessen er aan zitten. Heb je die dat hele eind moeten dragen? Je bent een dappere vent.”

„Nou, als ik zo ver weg woonde, dan kwam ik niet hoor,” zegt Gijs, die nogal kouwelijk is. Hij staat daar met zijn kraag hoog op, zijn muts over zijn oren, zijn handen in zijn zakken, zijn pakje onder zijn arm geklemd.

„Ja, Jaapje is veel flinker dan jij.”

„Och meid, zeur niet,” zegt Gijs ruw. „'k Zou 't er niet voor over hebben. 'k Zou je danken. Zo'n end sjouwen voor de Zondagsschool.”

Jaapje zegt niets, hij luistert maar. Blij wordt hij niet.

Het slaat drie uur en daar komt de juffrouw. Ze loopt hard. „O, kinderen wat is het koud, kom maar gauw mee.”

Alle kinderen dringen achter de juffrouw aan. Ze willen allemaal het eerste naar binnen, om de juffrouw hun pakje te geven voor het feest.

„Daar staat de boom,” roept Kees zo maar hardop. Wat klinkt zijn schelle stem vreemd in die holle lege kerk.

Allemaal dringen ze, behalve Jaapje. Jaapje komt heel ver achteraan, nog verder dan anders. Hij heeft in zijn ene hand zijn klompjes en in zijn andere hand de hulst-

takjes. Ja, de juffrouw zal ze wel mooi vinden, maar als ze het wist.

In de grote kamer achter de kerk, brandt de kachel. 't Is er heerlijk warm.

„Doe maar gauw de deur dicht,” zegt de juffrouw tegen één van de laatste kinderen.

„Jaapje komt er nog aan”, zegt die.

„Is Jaapje er ook? Och dat arme kereltje, wat zal hij koud zijn. Ik heb hem niet eens gezien. Ja, kom es gauw hier, kom es bij me. O, kinderen kijk es wat een prachtige hulst en wat veel. Dank je wel, hoor Jaapje, wat ben ik daar blij mee. Och mannetje, wat heb je een koue handjes. Geef maar hier, dan zal ik ze es warmen.”

De juffrouw neemt Jaapjes beide koue handen in de hare. „Worden ze al wat warm,” vraagt ze zacht.

Jaapje knikt. Hij heeft tranen in zijn ogen. O, wat is de juffrouw blij met de hulstakjes en als ze het eens wist...

Dan gaan ze zingen. Ze moeten allemaal gaan staan, dan zing je veel mooier, zegt de juffrouw en jullie weten, we móeten heel mooi zingen.

Jaapje mag helemaal vooraan staan, anders kan hij de juffrouw niet goed zien.

Maar 't is net of Jaapje niet goed zingen kan, niet goed zingen durft. Soms kijkt hij langs de juffrouw naar de grote tafel, waarop 't groene kleed ligt.

Daar liggen al de pakjes, de hele tafel ligt bijna vol. Daar liggen ook zijn hulstakjes, de hulstakjes, die hij geplukt heeft voor de juffrouw, voor het feest, voor het feest van de Here Jezus. O, kon hij toch maar echt blij zijn, echt blij.

't Zingen klinkt zo mooi. Ze doen zo hun best al die kinderen. Anneke, Liesje en Mientje en kouwelijke Gijs, die zei dat het hem niets schelen kon. Zelfs Kees probeert zacht en mooi te zingen. Anders schreeuwt hij met zijn schelle stem boven allemaal uit. De juffrouw merkt het. „Goed zo, Kees,” zegt ze, „goed zo.” En Jaapje

zingt zo zacht, die hoor je helemaal niet, die beweegt eigenlijk alleen maar zijn lippen.

En als ze al de versjes, die ze op het feest zullen zingen, gezongen hebben, zegt de juffrouw: „Nou kinderen, ik bedank jullie allemaal voor wat jullie meegebracht hebben. En dat hebben jullie nu eigenlijk meegebracht voor de Here Jezus, dat we zijn verjaardag, zoals Jaapje zei, heel blij en heel mooi kunnen vieren. Nu kinderen, nu moeten jullie maar naar huis gaan en dan tot Woensdagmiddag, drie uur hier in de kerk.”

„En juffrouw, wanneer gaat u de kerstboom versieren. Nu?”

„Hè juffrouw, mogen we blijven helpen?” vragen ze allemaal, allemaal behalve Jaapje.

„Ik zal de trap halen bij de koster, juffrouw, anders kunt u er niet bij, want 't is een hele grote.”

„Maar jullie kunnen toch niet allemaal helpen?” zegt de juffrouw.

„Hè, juffrouw, mogen we dan kijken? We zullen heel stil en heel rustig zijn.”

„Nou, toe dan maar. Ik zal het proberen,” zegt de juffrouw. „Maar Jaapje, zou jij maar niet naar huis gaan. Want anders ben je niet eens voor donker thuis. Je moet zo ver.”

„Och juffrouw,” zeggen een paar meisjes.

„Ja, hij mag wel blijven, maar hij is nog zo klein en 't is zo koud. En als de zon onder is, wordt het nog kouder. Wat vind jezelf, Jaapje?”

Ja, Jaapje wil ook liever naar huis.

„Ga jij dan maar hoor. Dan zal ik je je das wel om-doen.”

De juffrouw brengt hem weg tot de grote torendeur.

„Dag Jaapje,” zegt ze.

„Dag juffrouw,” zegt Jaapje zacht.

Even weifelt hij. Dan stapte hij weg over 't kerkplein, waar de koude boze wind venijnig blaast.

Achter zich hoort hij de blijde stemmen van de kinderen in de kerk. En hij is alleen met zijn vreemd verdriet.

't Is avond, 't is donker. Jaapje ligt al lang in bed, hij ligt diep onder de dekens; maar hij slaapt nog niet. Hij kan niet slapen. Nee, dat komt niet van de boze wind, die over hun lage dak blaast. Nee, dat komt niet omdat het donker is, want Jaapje is nooit bang in donker.

Ja, de juffrouw was erg blij geweest met alles wat ze gekregen had vanmiddag voor het feest, voor het Kerstfeest. Ze was ook blij met de hulstakjes, heel blij zelfs.

En de juffrouw had gezegd: „Dat hebben jullie nu eigenlijk allemaal meegebracht voor de Here Jezus, voor Zijn verjaardag.”

Daar ligt Jaapje, heel bang en heel verdrietig. Hij is zo verdrietig, hij kan niet eens huilen, daar is zijn verdriet te groot voor.

Voor de Here Jezus, zegt hij heel zacht. Mooi cadeau voor de Here Jezus, . . . gestolen hulst . . .

Zie je, dat is het, waarom hij niet blij kan zijn. Dat is het, wat hij niet heeft willen zeggen tegen zichzelf, maar wat hij toch aldoor geweten heeft, het is gestolen hulst.

Jaapje stopt zijn hoofd diep in het kussen, heel diep. Hij is zo bang, hij weet niet, wat hij doen moet.

Had hij zijn vinger maar niet opgestoken. Had hij maar tegen de juffrouw gezegd: „Ik doe het toch maar niet van de hulst, want ze is van de baron.”

Maar hij had wel zijn vinger opgestoken en hij had niks gezegd tegen de juffrouw, hij had niet gedurfd.

Maar hulst stelen, dat had hij wel gedurfd.

Al banger, al verdrietiger wordt hij. Hij weet geen raad meer.

het mag niet!

„Kom maar Jaapje, dan gaan we,” zegt vader. Jaapje gaat met vader mee naar de kerk. Dat vindt Jaapje altijd fijn. 't Is dan net of het lang zo ver niet is naar het dorp, of die weg heel anders is.

Moeder moet thuis blijven, moeder moet op 't huis passen en op de sik.

Moeder kijkt hen na. Wat is Jaapje stil vanmorgen, denkt ze. En wat ziet hij bleek. Als hij maar niet ziek wordt, zo vlak voor het Kerstfeest. Dat zou jammer voor hem zijn.

In de kerk zit Jaapje dicht naast vader. Daar in een hoek staat de kerstboom. Ze hebben er een kleed over gehangen. Je mag hem nu nog niet zien, maar hij zal wel mooi zijn.

Dan dwalen Jaapjes ogen naar de deur van de kamer. Daarachter liggen op de tafel alle pakjes, daar liggen zijn hulsttakjes ook, waar de juffrouw zo blij mee was. Die zijn ook voor het feest. Gestolen hulsttakjes!

Jaapje voelt zo'n vreemde pijn in zijn borst. O, hij kan nooit meer vrolijk zijn. En straks als het Kerstfeest is, dan zullen alle kinderen blij zijn, behalve hij.

Hij zal zolang het feest duurt, maar bang zitten kijken naar zijn hulsttakjes.

O, en als de baron ook op het feest komt. En de baron heeft het natuurlijk al lang gemerkt, dat er van zijn hulst gestolen is en de baron zal zeggen: „Van wie hebt u die hulsttakjes gekregen juffrouw?” „Van Jaapje,” zegt de juffrouw. En dan, dan moet hij bij de baron komen en

dan moet hij vlak voor hem staan, dicht bij die grote witte snorren en die strenge ogen. O, en wat zal de baron dan wel zeggen? En dan mag hij natuurlijk niet meer bij het feest zijn.

En alle kinderen zullen het weten. En ze zullen allemaal boos op hem zijn; Anneke ook. „Heb je dat gehoord,” zullen ze zeggen, „Jaapje heeft gestolen hulst meegebracht voor het feest.”

En de Here Jezus, Die weet het al, wat de juffrouw en vader en moeder en de kinderen nog niet weten, dat Jaapje gestolen hulst meegebracht heeft voor Zijn feest. Is Die nu boos op hem of verdrietig? O, hoe moet hij het toch goed maken . . . ?

„Ken je dit versje ook?” vraagt vader zacht aan Jaapje.

Jaapje schrikt. Hij heeft niet eens gemerkt, dat de dominee binnen gekomen is. Hij weet niet eens welk versje ze gaan zingen.

Hij kruipt dicht tegen vader aan van bangheid. Hij hoort vaders zware stem. Hij zingt ook mee, heel zacht. Dan strijkt vader hem even met zijn harde hand over zijn haren. Jaapje moet bijna huilen.

Als hij het vader eens vertelde of moeder, dat vreselijke geheim. Of zou hij na de kerk op de juffrouw wachten en het haar vertellen. Maar dat durft hij vast niet.

Of zou hij naar de baron gaan en tegen de baron zeggen, dat hij 't nooit weer doen zou en of de juffrouw ze alstublieft mocht houden. O nee, dat durft hij helemaal niet, alleen naar het grote huis, naar het kasteel in het bos, waar de boze boswachter rondloopt . . .

Maar wat dan, wat moet hij dan doen?

En als de kerk uitgaat, loopt hij vlak langs de juffrouw. Hij hoeft zijn hand maar uit te steken, dan kan hij haar aanraken, maar hij steekt zijn hand niet uit en hij zegt niets. Hij knikt alleen maar en zegt zacht: „Dag juffrouw.” Meer niet.

„Dag Jaapje,” zegt de juffrouw.

En toen schoot het door hem heen: moest de juffrouw es zeggen, en die Jaapje heeft toch zulke mooie hulst meegebracht.

„Zo heb jij hulst meegebracht, Jaapje? daar weet ik niks van,” zou vader dan zeggen.

Hij wordt zo bang en tegelijk dacht hij: zei de juffrouw het maar! O, al mocht hij voor straf. Dan niet naar het Kerstfeest toe, dat gaf niks, dat had hij verdiend. Maar dan was dat vreselijke geheim, geen geheim meer.

Maar de juffrouw zegt niets, de juffrouw loopt hard door, want 't is erg koud, het vriest hard.

Ze gaan samen naar huis, vader en Jaapje. Jaapje loopt op een sukkeldrafje, want vader neemt zulke grote stappen. Hij loopt schuin achter vader. Dan voelt hij de snerpemde wind niet zo. Boe, 't is zo koud.

En telkens denkt hij: als ik 't nu eens aan vader vertelde! En één keer zegt hij zelfs: „Vader, vader.”

„Wat is er Jaapje?”

„U loopt zo hard,” zegt Jaapje dan maar. Hij durft niet.

„Dan zijn we des te eerder thuis bij moeder, bij 't fornuis en bij de koffie. Volhouden Jaapje.”

Maar nu Jaapje blauw en verkleumd in het hoekje naast het fornuis zit, is zijn verdriet nog even groot. O, durfde hij het toch maar vertellen.

Moeder kijkt voortdurend naar hem. Wat heeft haar Jaapje toch?

„Ben je zo koud geweest, kind?”

Jaapje knikt.

„Blijf jij maar lekker in het hoekje zitten, hoor.”

„Ja, vader zal nog es een paar flinke houten in het fornuis stoppen. Hoor 't fornuis es brommen. Nou zul je wel gauw weer warm worden.”

Jaapje zit maar stil in zijn hoekje, zijn handen onder zijn hoofd. Hij luistert naar het snorren van het fornuis. Hij luistert naar vader en moeder, maar wat zeggen doet hij niet. O, Jaapje is zo verdrietig. 't Is net of hij een hele grote steen in zijn buik heeft.

En na het eten kruipt Jaapje weer in zijn hoekje. Langzaam gaat de verdrietige middag voorbij.

't Gaat al schemeren buiten. Moeder heeft het gordijn hoog opgetrokken. Ze zit te lezen. Vader slaapt in zijn stoel en sik slaapt in zijn stalletje op de deel.

Zacht staat Jaapje op. Hij gaat naar het oude schuurtje, naar zijn konijnen. Hij stopt de ruiven van de hokken vol met hooi. Dan gaat hij op het hakblok zitten.

Ja, zulke konijntjes zijn toch maar gelukkig, die eten maar en die snuffelen maar. En die weten niet wat kwaad doen is.

O, beestjes, jullie baasje is zo bang. Hij weet niet, wat hij doen moet. En daar achter in de kerk liggen op de tafel de hulsttakjes en morgen gaat de juffrouw de tafel met de pakjes en de preekstoel er mee versieren, met gestolen hulst.

Ik ga ze weghalen, ik ga ze wegstoppen. Ik ga ze wegstoppen achter de toren of tussen het riet aan de slootkant. De juffrouw mag de kerk er niet mee versieren. Ik ga dadelijk. Ik zal heel hard lopen, ik zal hollen . . .

Boe, zegt de boze koude wind. Boeoe, hij blaast vernijng om de oude hoge toren, die de wacht houdt bij de grote kerk. Hij blaast over het donkere kerkplein. Hij doet de kale zwarte bomen rillen.

Er is niemand op straat. Iedereen zit thuis bij de kachel. Overal zijn de luiken en de gordijnen dicht. De koude wind blaast door lege sraten.

Nee, helemaal leeg is de straat niet. Daar loopt één klein jongetje.

Dat jongetje heeft een grote zwarte pet op en wit ge-

schuurde klompjes aan, maar hij heeft niet eens een das om.

Dat jongetje stapt over het lege kerkplein naar de grote deur onder de hoge toren. Zijn gezichtje staat heel bang.

Dat jongetje is Jaapje.

Voor de grote deur staat hij stil. Die deur is dicht. Hij pakt met zijn verkleumde handjes de hoge koude ijzeren knop. O, als die deur dicht is, zal alles voor niets zijn. Hij trekt en de oude deur knarst. Er komt een kleine kier, daar kan Jaapje net door.

't Is hier helemaal donker en zo stil, zo stil. De boze wind rumoert niet meer langs zijn oren. Maar Jaapje is eigenlijk van die stilte nog banger.

Zacht stapt hij door het kerkportaal naar de deur. Daarachter is de kerk. Jaapje trekt zijn klompjes uit. Hij laat ze staan voor de deur, dan stapt hij de kerk in.

Daar staat hij tussen de hoge banken. In 't schemerlicht, dat door de ramen valt, lijken het net grote deftige mannen. De witte gordijnen bewegen zacht heen en weer.

En ginds staat de preekstoel. Da's net een boze reus met een hele grote hoed op en een grote mond. Nee, die mond zegt niets. Maar 't is net of die deftige mannen en die boze reus hem allemaal aankijken, of ze hem pakken willen.

En ineens loopt Jaapje met grote stappen langs de banken, hij holt langs de grote preekstoel, hij rukt de deur open van de kamer waar de Zondagsschool altijd is. Daar is het altijd gezellig. Daar hoeft hij niet bang te zijn.

Maar als Jaapje binnenkomt, kijkt hij schuw en geschrokken rond. 't Is net of het een vreemde kamer is. 't Is hier ook schemerdonker. De mannen aan de muur met hun snorren en baarden zijn net zo boos als de banken en de preekstoel.

't Is net of ze hem zeggen: „Wat doe je hier, je hoort hier niet.”

Op zijn tenen loopt Jaapje naar de grote tafel. Hij is heel warm nu. Daar liggen de pakjes nog, netjes opgestapeld en ja, ja hoor, daar liggen zijn hulsttakjes ook.

Jaapje grist ze weg van de tafel. Hij prikt zich aan de blaadjes, maar hij voelt het niet.

Dan holt hij de kamer uit, hij laat de deur openstaan, hij holt langs de boze preekstoel.

Waar is het pad nu tussen de hoge rechte banken? Waar is het? Hij moet weg, hij moet de kerk uit.

En ineens staat Jaapje doodstil. Zijn mond gaat open van schrik.

De torendeur kraakt. Bonk, bonk, bonk, bonk! Stappen, zware stappen op de tegels in het kerkportaal. Daar klinkt kletterend lawaai op, dat door de holle kerk galmt. Daar struikelt iemand. Met een bons wordt de kerkdeur verder opengesloten.

„Wie is daar?” De boze, zware stem van de oude koster dreunt door de kerk.

Jaapje houdt zijn hand voor zijn open mond van schrik.

Als hij me pakt, stopt hij me in het hok onder de toren. Dat doet hij met stoute jongens.

Jaapje staat nog vlak bij de grote preekstoel, maar daar is hij nu niet bang meer voor. Bij de preekstoel staat een hoge rechte bank, daar is hij nu ook niet bang meer voor.

Daar komt hij, daar komt hij, de koster en Jaapje kruipt weg in de bank, daar dicht bij de preekstoel, waar de ouderlingen altijd zitten. Hij hurkt diep in elkaar, het bosje hulst in zijn armen, de blaadjes prikken in zijn gezicht. Zijn hart bonst, zweetdruppeltjes prikken onder zijn pet. O, als de koster hem vindt.

Al dichterbij komen de stappen. Hij is nu vlak bij. Jaapje ziet zijn grote schemerige zwarte gestalte in de

lange jas. Nu zal de koster hem pakken, nu zal hij hem in het donkere hok stoppen.

Maar de stappen gaan voorbij. De koster gaat naar de kamer.

Jaapje hoort de koster brommen: „Die deur ook al open!”

Dan straalt er plotseling licht uit de kamer door de kerk. Nu ziet Jaapje het pad weer tussen de banken door. Ik ga weg, ik wil niet in het donkere hok, denkt hij.

En Jaapje rent, door het kerkpad. Hij grist zijn klompen weg, die scheef voor de deur staan.

Achter zich hoort hij de boze stem van de koster, maar hij luistert niet. „Staan blijven, aap van een jongen.” Maar Jaapje holt door. „Nee,” schreeuwt hij bang, „ik wil niet.”

Hij rent door het kerkportaal. Achter zich hoort hij de zware bonkende stappen van de koster.

„Wacht es, ik zal je, ik zal je,” hijgt de koster, maar Jaapje glipt door de torendeur en rent over het verlaten kerkplein, in zijn ene hand zijn klompjes in zijn andere hand de bos hulst. Hij kijkt niet om, hij holt maar door, zo maar op zijn kousen. 't Is net of de boze koster met zijn grijpende handen vlak achter hem is. 't Is net of die handen hem aldoor bijna pakken. Jaapje beeft van angst. „Nee, nee,” hijgt hij, „me niet pakken, me niet pakken.”

Hij holt door de schemerige straatjes, waar een enkele lantaarn vreemd verdrietig staat te pinkelen. Niemand ziet dat kleine bange jongetje met zijn grote pet op. Niemand helpt hem. O, hij is zo bang en verdrietig.

De scherpe koude wind blaast hem recht in zijn gezicht, knijpt in zijn dikke blauwe wangen, doet zijn oren tintelen.

En buiten het dorp, waar geen lantaarns staan, waar het helemaal donker is, staat Jaapje eindelijk stil. Hij kijkt om, hijgend. Zijn hart bonst. De weg is leeg, er is niemand. Langzaam trekt Jaapje zijn klompjes aan. O,

Jaapje is zo moe, moe van het hollen, moe van zijn bang verdriet.

Heel langzaam stapt Jaapje naar huis, heel langzaam. 't Is net of hij niets meer weet. Hij loopt maar stap voor stap, zijn hoofd gebogen voor de koude wind, het bosje hulst nog altijd in zijn hand.

En dan, dan wordt het nog donkerder. Zwarte wolken jaagt de wind langs de lucht. Al de sterren kruipen er achter weg. Witte vlokken stuiven plotseling langs Jaapje en tegen Jaapje. Ze plakken op zijn pet, op zijn jasje, op zijn gezicht, tegen zijn ogen. Jaapje kan de weg haast niet meer zien.

Hij wordt helemaal wit en het bosje hulst ook.

En de koster? Die is in de kerkdeur blijven staan. Hij hijgt al van dat eindje hollen door de kerk. Hij kan die stoute jongen, die hij daar halverwege het kerkplein ziet rennen, toch niet meer inhalen.

Hij schudt zijn hoofd. 't Is toch wat te zeggen, zo'n kwajongen. Dom van me om de kerkdeur open te laten. Maar wie denkt er nou aan zoiets. En wie weet, wat die aap wel weggepakt heeft. Ik ga naar de juffrouw.

De oude koster trekt de kerkdeur achter zich dicht en stapt haastig naar het huis, waar de juffrouw woont.

Wat kijkt de juffrouw verbaasd op, als de oude koster haar kamer binnenkomt. Ze zit naast de warme kachel te lezen, bij 't licht van een schemerlamp, die op de schoorsteen staat.

„Dag koster, wat is er?”

„Dag juffrouw, der is iets heel ergs.”

„Iets ergs, koster?”

„Ja juffrouw. Ze hebben gestolen van de cadeautjes voor het Kerstfeest.”

„Gestolen, wat?” vraagt de juffrouw. Haar straks nog zo blij gelaat is heel verdrietig geworden.

„Ja, wat, dat weet ik niet. Ik kwam in de kerk om

naar de kachels te kijken en toen was er een jongen in de kerk. Ik kon hem niet pakken, hij was te gauw. Wat hij meegenomen heeft, weet ik niet. 't Is bar, juffrouw."

„Ja koster, da's heel erg. Ik ga dadelijk even kijken."

En samen gaan ze naar de kerk, De juffrouw heeft de kraag van haar mantel hoog opgezet. O, wat is het koud. Ze loopt heel hard, de koster kan haar haast niet bijhouden.

Verbaasd schudt de juffrouw haar hoofd, als ze bij de tafel staan, waar de kerstgeschenken op liggen. De koster kijkt haar vragend aan.

„Nee, er is geen van de pakjes weg," zegt zij langzaam.

„Gelukkig", zegt de koster, „dat zou ik heel erg gevonden hebben."

„Ja," zegt de juffrouw, „dat zou het ook. Maar, was het een klein jongetje? Een klein jongetje met een zwarte pet op en dikke wangen?"

„Ja, dat weet ik niet, ik heb hem alleen maar in de schemer over 't kerkplein zien hollen. Groot was hij niet, dat heb ik wel gezien," zegt de koster.

Zwijgend gaan ze samen de kerk weer uit. De koster doet de torendeur nu op slot.

„Och kijk es, het gaat nog sneeuwen ook. Ik ga maar gauw naar huis. Dag juffrouw."

„Dag koster en bedankt, dat u mij gewaarshuwd hebt."

De juffrouw loopt naar haar huis. Ja, een pakje was er niet weg, maar zij heeft wel gezien, dat de bos hulst er niet meer lag, de hulst, die ze van Jaapje gekregen heeft. En plotseling ziet ze weer Jaapjes bange en verdrietige gezicht voor zich. Wat zou er zijn? Zou Jaapje zelf de hulst weggehaald hebben? Dat kan toch haast niet. En toch, wie zou dat anders gedaan hebben?

De juffrouw heeft geen rust meer. Dat arme kereltje. Vast, 't is Jaapje geweest.

Al dichterbij vallen de wilde sneeuwvlokken neer. En nu loopt dat kleine kereltje, daar misschien alleen in de donker, alleen in die sneeuwjacht op die eenzame weg.

En als de juffrouw thuis komt, doet ze haar mantel niet uit, maar ze loopt om het huis naar de schuur. Ze pakt haar fiets.

Om de hoek van de achterdeur komt even het verbaasde gezicht van de mevrouw, waar de juffrouw in huis is.

„Ik moet weg,” zegt de juffrouw.

„Maar juffrouw, in dat weer en dan op de fiets? U zult nog ziek worden.”

Maar de juffrouw hoort het al niet meer. Met half toegesneden ogen fietst ze zo haastig als zij durft tegen de sneeuwjacht in.

En Jaapje staat stil. Hij is zo bang. Al wilder jagen de sneeuwvlokken. Waar is de weg nu? Hij voelt zich zo eenzaam en verlaten. Wanhopig is hij.

Nee, Jaapje weet niet, dat daar heel in de verte van de kant van het dorp een pinkelend lichtje aankomt.

En van de andere kant . . .

O, moeder was zo geschrokken. Ze had zitten lezen tot ze niet meer zien kon. Toen was ze opgestaan om de lamp op te steken. Vader was wakker geschrokken.

„'t Begint al te duisteren,” had vader gezegd. „Waar is Jaapje?” vroeg hij toen verwonderd.

„Die zit weer bij zijn konijnen,” had moeder gezegd. „k Zal hem eens gauw gaan roepen. Hij wordt daar veel te koud.”

Maar toen moeder bij de achterdeur geroepen had, was er geen antwoord gekomen. Brommend was zij naar de schuur gelopen, maar de schuur was leeg.

„Jaapje is weg,” had moeder angstig gezegd, toen ze haastig weer binnen kwam.

„Hè, Jaapje weg?“ had vader gezegd. Hij had zijn jas aangetrokken, was in zijn klompen gestapt. Hij was ook in de schuur gaan kijken. Ja, moeder had gelijk, de schuur was leeg.

Toen waren ze samen gaan zoeken, overal. Ze hadden achter de schuur gekeken en bij de brede sloot.

„Jaapje, Jaapje,“ riep vader. „Jaapje, Jaapje,“ riep moeder. Maar er kwam geen antwoord.

„Och, och,“ zei moeder, „waar zou die jongen toch zitten? O, o en nou begint het nog te sneeuwen ook.“

„Waar zou zo'n kind nou toch zitten?“ zegt vader. Zijn stem klinkt schor van angst.

Nu lopen ze samen op de weg voor het huis en weer roepen ze en weer.

Maar Jaapje kan hen niet horen. Hij is nog te ver weg. Hij staat daar maar op die donkere, eenzame weg, het bosje hulst nog altijd in zijn blauwe, verkleumde handje, het bosje hulst, dat voor de juffrouw was, voor het feest.

En dan ziet Jaapje het lichtje naderen. Hij doet traag een stap aan de kant.

Daar gaat het lichtje langs hem. En dan, dan hoort hij een stem. Die stem kent hij.

„Ben jij daar, Jaapje?“ Dat is de stem van de juffrouw. Jaapje geeft geen antwoord. Tranen rollen langs zijn wangen.

De juffrouw is afgestapt. Ze rijdt haar fiets achteruit, zij buigt zich over het kleine koue mannetje dat daar staat.

„O, Jaapje toch, kind dan, wat is er?“

„O, juffrouw,“ zegt Jaapje snikkend. Dan duwt hij zijn gezicht zo maar tegen de mantel van de juffrouw. De kille sneeuw plakt tegen zijn gezicht.

„Maar Jaapje, waarom heb je dat gedaan?“

„Ik, ik,“ snikt Jaapje.

„Nou stil maar, Jaapje. Ik zal je eerst maar es thuisbrengen. We staan hier maar in de sneeuw.“

Jaapje klimt achterop de fiets.

„Zul je je goed vasthouden, Jaapje? Anders moet ik je nog oprapen ook.”

Maar Jaapje lacht niet, hij is veel te verdrietig. Hij klemt zich met zijn ene verkleumde handje vast aan de mantel en in zijn andere hand houdt hij de hulst.

„Daar gaan we hoor.”

Voorover gebogen trapt de juffrouw tegen de scherpe wind en tegen de striemende sneeuw in.

In de verte ziet de juffrouw het verlichte venster van Jaaps huisje.

„'k Zie je huis al, Jaapje,” roept ze.

Maar Jaapje geeft geen antwoord.

Daar horen zij vader en moeder roepen.

„Hoor je dat Jaapje, je vader en moeder, die zijn ongerust.”

Jaapje wordt al banger. Ja, hij is wel blij, dat hij naar huis gaat. Maar, maar, nu zullen vader en moeder en de juffrouw het weten van de hulst. Ja, nu is de juffrouw nog lief voor hem en zijn vader en moeder ongerust, maar straks, als ze het weten . . .

„Hier is 't ie,” roept de juffrouw, als ze dicht bij vader en moeder is.

„Nee maar, kijk nou es, wie hebben we daar? de juffrouw met onze Jaapje, Och mijn kind, o, wat ben ik blij, dat je er bent. Maar waar kom je toch vandaan?”

„Daar praten we zo over,” zegt vader beslist. „Eerst naar huis. Juffrouw, geef mij de fiets maar. Nee Jaapje, blij jij maar zitten.”

Zo gaan ze in optocht naar het huisje van Jaapje, ze gaan door het donker, tegen de sneeuwjacht in.

Vader gaat voorop, de fiets aan de hand, Jaapje bang en stil achterop, daarachter komen moeder en de juffrouw.

Moeder schudt haar hoofd. „Wat moest die jongen nou toch? Ik begrijp er niks van,” zegt ze.

Jaapje zit stil achter op de fiets.

„Ik weet het ook niet,” zegt de juffrouw.

„Wat heeft Jaapje daar eigenlijk in zijn hand?” vraagt moeder weer.

„Een bosje hulst,” zegt de juffrouw. Meer zegt ze niet.

Dan zwijgen ze alle twee. De wind is zo fel en 't is zo koud en de wilde sneeuw slaat tegen hen aan.

Jaapje zit stil achter op de fiets. Het bosje hulst heeft hij nog altijd in zijn hand. Nee, weggooien kan hij het nu niet meer. O, wat zal de juffrouw schrikken, als ze het hoort, wat zal ze boos zijn. Want nu moet hij het vertellen.

Daar gaan ze het dammetje over. Jaapje wordt al banger. Al zwaarder wordt de steen in zijn buik.

Voor de deur stapt Jaapje stijf van de fiets en loopt met stramme beentjes over de stoep.

„Juffrouw, komt er maar gauw in. Mens, wat een weer, wat een weer!”

Ze kloppen hun kleren af, ze stampen met hun voeten en dan gaan ze naar binnen. Ze knipperen met hun ogen tegen het heldere licht. 't Fornuis snort. 't Is hier heerlijk warm.

„Juffrouw, ga zitten. Hier dicht bij het fornuis,” zegt moeder. De juffrouw neemt een stoel.

Jaapje is bij de deur blijven staan. Hij durft niet verder. Vader is achterom gelopen. Hij zet de fiets van de juffrouw op de deel. Sik begint te blaten, als het licht opgaat. Zij denkt dat vader haar komt voeren.

„Nee sik,” bromt vader, „straks.” Vader is nieuwsgierig. Wat zou er toch met Jaapje zijn?

„Kom es bij me, Jaapje,” zegt de juffrouw, net als vader de deur achter zich dicht doet.

Daar komt Jaapje, stap voor stap, heel zacht op zijn kousevoeten. Hij heeft zijn pet nog op. Zijn bange ogen schuilen er onder weg. In zijn hand heeft hij het bosje hulst, dat voor de juffrouw, voor het feest, het feest van de Here Jezus bestemd was. Gestolen hulst . . .

De sneeuw op de hulst begint te smelten. 't Worden druppels. Net tranen zijn het. Maar Jaapje kan niet huielen. Zijn gezicht staat helemaal strak.

„Jaapje,” zegt de juffrouw zacht, als hij eindelijk bij haar staat, „nou was de juffrouw zo blij met die prachtige hulst en jij haalt ze weer weg. Mag de juffrouw ze niet hebben?”

„Nee,” schudt Jaapje.

„Waarom niet, Jaapje? Ben je boos op de juffrouw?”

„Nee,” schudt Jaapje, „nee.”

„Maar waarom dan Jaapje? Toe kereltje, vertel het me es.”

„'t Was gestolen,” zegt Jaapje en hij zucht heel diep. Zie, nou heeft hij het verteld.

En nou zal vader een dikke rimpel boven zijn neus krijgen en hem een pak slaag geven en moeder zal hem naar bed sturen en de juffrouw zal hem naropen: „Zo'n stoute jongen mag niet op het feest komen. Wij gaan mooie versjes zingen voor het feest van de Here Jezus, maar jij mag er niet bij zijn. Hij zal naar boven naar zijn bed gaan. Hij zal heel bang zijn en heel verdrietig

en 't zal nooit weer goed worden, nooit weer. Heel stil staat Jaapje, hij durft niet opkijken.

Niemand zegt er wat in 't kleine kamertje. Je hoort er alleen 't snorren van 't fornuis, 't ijverig tikken van de wekker en de boze wind, die buiten langs de ramen jaagt.

„Maar Jaapje, waarom heb je dat nou gedaan?” vraagt de juffrouw heel bedroefd.

Jaapje zucht weer. „Ze brachten allemaal wat mee en ik had niks. En toen vroeg u van de hulstakjes. En ik wist ze, in 't bos van de baron. En toen stak ik mijn vinger op.”

„Maar Jaapje, dat is stout. Je wist toch wel, dat je die niet hebben mocht?”

„'k Had er niet aan gedacht,” fluistert Jaapje.

Nou komt het, de straf, nou komt het, denkt Jaapje.

„De koster vertelde me, dat er een jongetje vanmiddag in de kerk geweest is. Was jij dat, Jaapje?”

Jaapje knikt.

„Ben je toen de hulst weer weg gaan halen?”

Weer knikt Jaapje.

„En waarom Jaapje? Ik wist er toch niets van, en je vader en moeder ook niet.”

„Gestolen hulst voor het feest van de Here Jezus,” fluistert Jaapje hees.

En dan, dan voelt Jaapje zich ineens oppakken. Hij zit bij de juffrouw op schoot.

Voorzichtig neemt zij Jaapjes pet af en ze kijkt hem in zijn bange ogen.

„Arme Jaapje,” zegt ze, „wat ben je bang geweest. En weet je wat je helemaal vergeten hebt. Ja, de Here Jezus was er wel erg bedroefd om. Hij vond het geen mooi verjaardagscadeau van Jaapje, maar Hij zei ook: „Kom es bij me Jaapje, kom es bij me op schoot.” Ja, Jaapje, dat heeft de Here Jezus echt tegen de kindertjes gezegd. Heb je er erge spijt van en zul je zoiets nooit meer

doen? Want daar doe je Mij en je vader en moeder en de juffrouw erg verdriet mee. Ja, dat zegt Hij, Jaapje. En als je dan alles aan Hem verteld hebt, dan zegt de Here Jezus: „Ik heb het je vergeven Jaapje.” ”

Jaapjes ogen kijken de juffrouw maar aan en nu komt er weer een klein beetje blijheid in.

„Zul je dat vanavond voor je slapen gaat doen?”

Jaapje knikt, diep zuchtend.

„Maar dan is alles nog niet goed, want de hulsttakjes zijn afgesneden en die kunnen we er niet meer aan maken.”

„Nee,” schudt Jaapje, „nee.”

„Weet je wat we doen? We gaan morgen naar 't kasteel. En dan gaan we vragen of we ze houden mogen. Wij samen. Doen?”

Jaapje knikt langzaam. Daar schrikt hij wel wat van, maar 't moet, dat begrijpt hij.

„En dan zal ik ze betalen,” zegt de juffrouw, „want 't is ook een beetje mijn schuld.”

„Nee,” schudt Jaapje, „nee, da's niet waar.”

„Maar juffrouw,” zegt moeder, die nog niets gezegd heeft. „Nee, dat hoeft niet. Vader zal wel met hem gaan. Morgenochtend, dat hele eind door de kou.”

„Ja,” broemt vader, „dat zal ik wel doen.”

„Nee, ik ga met hem mee. Ik had aan Jaapje moeten vragen waar hij die hulst wilde plukken, want ik wist, dat hier haast nergens hulst groeit. 't Is ook een beetje mijn schuld. Wij gaan morgen samen Jaapje.”

Hij zit bij de juffrouw op schoot.

„Ja,” knikt Jaapje.

„En dan is morgenmiddag voor het feest, alles weer goed, hè Jaapje. Dan kun je blij feestvieren.”

„Mag ik dan toch nog wel komen?” vraagt Jaapje verwonderd.

„Ja, hoor, jij mag toch komen. Jij weet misschien wel 't beste van allemaal morgen, waarom de Here Jezus een klein kindje geworden is. Dan hoef je niet meer bedroefd te kijken, zoals gistermiddag bij 't versjes zingen, hè.”

Nu lacht Jaapje, een heel klein beetje. „Hij is weg, „juffrouw,” zegt hij.

„Wat? vraagt de juffrouw.

„De steen in mijn buik.”

Nu lacht de juffrouw ook. „Da's fijn, hoor,” zegt zij.

Moeder gaat koffie schenken en Jaapje krijgt ook een kommetje. Nee, Jaapje krijgt geen pak slaag en moeder stuurt hem niet naar bed en hij mag wel op het feest komen.

En ze krijgen allemaal een beschuit met suiker en een dikke plak koek. Jaapje ook!

Dan gaat de juffrouw weg, want ze wil vanavond nog naar de kerk.

„Ik ga met de juffrouw mee,” zegt moeder.

„Fijn,” zegt de juffrouw.

Daar fietsen ze samen heen. 't Sneeuwen heeft opgehouden. De blanke maan schijnt over de witte wereld.

Langzaam doet vader de deur toe.

„Zie zo, Jaapje, nou krijg jij nog een boterham en dan ga je naar bed,” zegt vader.

Van onder de dekens kijkt Jaapje 't verdwijnend lichtje na. Vreemde lichtschaduwen schuiven langs de wanden van zijn kamertje. En als vader de deur beneden toe doet, is het donker om hem heen. Door 't venstertje schijnt wat maanlicht, 't schittert op het witte sneeuw-kussen op de vensterbank.

Vader en moeder weten het en de juffrouw weet het en de Here Jezus weet het ook. Dat bange boze geheim is er nu niet meer.

O, Jaapje is zo blij. Hij zou wel willen zingen.

Nu morgen nog naar de baron met zijn witte snorren. Dat vindt hij niet zo erg meer, want de juffrouw gaat met hem mee. En met een blijde glimlach op zijn gezicht slaapt Jaapje in.

HOOFDSTUK VI

in het kasteel

O, wat is dat kasteel groot. En wat is die stoep hoog. Onder aan die stoep staan aan weerskanten twee leeuwen, hele kwaaië. Maar ze zijn van steen, ze doen niks.

„Kom maar Jaapje,“ zegt de juffrouw.

Klep, klep, klep, zeggen Jaapjes wit geschuurde klompjes op de stenen treden.

Bovenaan de stoep staan ze samen stil. Ze staan voor de hoge brede deuren. Op elke deur is alweer een leeuwenkop. Ze kijken niet vriendelijk, lang niet. Ze laten hun tanden zien.

En stil dat het overal is. Je hoort hier niets.

Maar ineens, klingelingelingeling. De juffrouw heeft aan de bel getrokken. Hard dat die bel gaat. Hij galmt door de holle gangen.

Jaapje schrikt. Zijn hart gaat bonzen. Nou is het zo-ver. Straks gaat de deur open en dan, dan kan hij niet meer weglopen.

Jaapje trekt aan de klep van zijn pet. Hij neemt het bosje hulst van de ene hand in de andere.

Nee, koud is het niet, vindt Jaapje. Hij heeft het warm. En toch vriest het. De zon fonkelt op de sneeuw, die over het grote grasveld en op de zwarte takken van

de hoge bomen voor het kasteel ligt. Ze luisteren samen, de juffrouw en Jaapje, naar de vreemde bange stilte na 't luidruchtig rumoer van de bel. Ze luisteren en wachten.

De juffrouw kucht, maakt het knoopje van haar handschoen los, drukt op haar hoed en strijkt langs haar haren.

„Hebt u er ook een, juffrouw?” fluistert Jaapje.

„Wat Jaapje?” vraagt de juffrouw verwonderd.

„Een steen in uw buik?”

Er trekt een lach over het gezicht van de juffrouw.

„Een kleintje Jaapje,” zegt ze.

Nee voor de juffrouw is Jaapje niet bang meer, maar wel voor de deftige baron met zijn witte snorren. En de juffrouw is ook een beetje bang voor hem.

Samen luisterent ze weer en wachten.

Binnen blaft boos een grote hond. Hol klinkt het.

Dan gaat ineens de deur open. Ze hadden niemand horen komen. Daar klinkt een deftige stem, haast zo deftig als van de baron. „Dag juffrouw!”

Tegen Jaapje zegt hij niets. Ziet de huisknecht hem wel?

Jaapje wordt wit van bangheid. Hij heeft zijn klompen al uit en zijn pet al af. Hij staat zo maar op zijn kousen op de koude stenen stoep. Maar dat merkt hij niet. En van wat de juffrouw zegt tegen die deftige man in zijn blauwe jasje hoort hij niets. In zijn ene hand heeft hij zijn pet en het bosje hulsttakjes en met zijn andere handje pakt hij de hand van de juffrouw. Help me, juffrouw, ik ben heel bang, zegt zijn knijpende handje.

En ineens staan ze samen binnen.

De grote deur gaat achter hen dicht. Jaapjes klompen staan nu alleen buiten in de kou voor de deur op de hoge stenen stoep.

„Volgt u me maar,” zegt de deftige man.

Dicht tegen de juffrouw aan loopt Jaapje mee over de dikke donkerrode loper.

„Wilt u hier maar plaats nemen?“ En de huisknecht wijst hun een grote bank. Boven op die bank zijn ook al leeuwenkoppen.

Beiden gaan ze zitten. En als de man in zijn blauwe jas met gouden strepen wegloopt, ziet Jaapje ineens de boze hond. Hij kruipt nog dichtër tegen de juffrouw aan. Nee blaffen doet de hond niet, hij kijkt al'een maar.

't Is heel stil in de grote hal. Ze wachten weer tot de huisknecht terugkomt, die is gaan vragen of de juffrouw en Jaapje bij de baron mogen binnenkomen.

Bang en schuw kijkt Jaapje rond.

Aan de muren hangen allemaal baronnen. Ze hebben grote snorren, witte en zwarte. Sommigen hebben sabels om en wijde jassen aan en uniformen, net als de politie, maar dan veel mooier.

En in een hoek staat een ijzeren man, die heeft een zwaard, net zo groot als 't zwaard van Goliath. En, en, o, die hond kijkt hem maar aan. Boeh, wat heeft die een lelijke ogen. Zou de baron erg kwaad zijn? Hoor die grote klok es tikken in het stille huis. Tik, tak, tik, tak. Heel hard.

O, o, Jaapje wordt helemaal koud van binnen. Zo'n grote steen heeft hij nog nooit in zijn buik gehad. Daar staat ineens de deftige huisknecht weer voor hen.

„De baron wil u graag ontvangen. Volgt u mij maar,“ zegt hij vriendelijk.

Dan staat de juffrouw op. Haastig laat Jaapje zich van de bank glijden. De hond staat ook op. Die gromt. Hij loopt dicht achter Jaapje aan met zijn neus haast tegen Jaapjes broek, maar Jaapje durft niet te gillen.

Samen lopen ze door een lange gang. Maar hun voetstappen kun je niet horen. 't Is hier overal angstig stil. De deftige huisknecht gaat voorop, de boze hond komt achteraan.

Jaapje stapt maar door. Hij wordt al banger. Hij ziet aan de gangmuur nog meer baronnen hangen. Baron-

nen op paarden nu, met honden. En nog even, dan kijkt de echte baron hem aan en dan, dan moet hij het vertellen. Dan zegt de baron, wacht maar, ik ga de man in de groene jas halen. En dan zal die jou es opsluiten in de donkere schuur. Mijn mooie hulst stelen voor de juffrouw en voor het feest.

O, kon hij maar weghollen!

Maar de juffrouw pakt Jaapjes klamme handje stevig vast. Stil maar Jaapje, ik ben bij je, ik zal je wel helpen.

De man in de blauwe jas klopt op een deur.

Het is heel stil in de gang. Ze luisteren alle drie, de deftige man, de juffrouw en Jaapje.

Dan horen ze van achter de deur een strenge stem. Dat is de stem van de baron.

„Binnen,” zegt hij.

Daarachter die deur is de baron met zijn witte snorren dus. Nu kan Jaapje niet meer weg.

Wijd gaat de deur open.

„Gaat u binnen, juffrouw,” zegt de huisknecht.

Daar staan ze in een heel grote kamer, de juffrouw, Jaapje en de hond. Die zal wel zorgen, dat Jaapje niet wegloopt. En daar ginds? Even heeft Jaapje opgekeken en nu kijkt hij weer angstig naar de vloer.

Achter hen staat de man in de blauwe jas met de gouden biezen. Die moet hem straks misschien wel naar de boswachter brengen.

Samen gaan ze nu door de grote kamer. De juffrouw moet een beetje trekken. Het is zo raar, hij kan haast niet lopen. Dat komt omdat hij zo heel erg bang is.

En ineens staan ze vlak voor de baron. De baron is opgestaan. Hij geeft de juffrouw een hand en dan, dan komt het hoofd van de baron met de grote witte snorren vlak bij Jaapjes gezicht. Maar Jaapje durft hem niet aankijken.

„Zo ventje, geef me maar es een hand. Hoe heet je?”

Even laat Jaapje de hand van de juffrouw los en

legt zijn warme linkerhandje in de hand van de baron.
„Nee,” zegt de baron, net als alle grote mensen. „Nee, het mooie handje.”

Alsof Jaapje dat niet weet, hij is toch al op school.

Maar dat mooie handje is vol, daarin heeft hij zijn pet en . . . de hulsttakjes.

En dan, dan kijkt de baron ook naar Jaapjes mooie handje en daar ziet hij . . . de hulsttakjes, de hulst voor de juffrouw, voor het feest, de gestolen hulst, de hulst van de baron.

„Maar, maar, wat is dat?” zegt hij. „Wat is dat? Hulst?”

„Ja meneer de baron, daar komen we juist voor, ziet u.”

Jaapje vindt de juffrouw heel erg dapper. Hij zou niets durven zeggen.

„Hendrik,” zegt de baron, „geef de juffrouw een stoel en geef dat jongetje ook een stoel en neem Wolf mee.”

De juffrouw gaat zitten en Jaapje kijkt scheef naar de andere lege stoel, die de deftige man daar ginds voor hem neergezet heeft, vlak bij het grote vuur.

Maar die stoel staat zo ver van de juffrouw, daar durft Jaapje niet naar toe. Hij blijft vlak naast de juffrouw staan.

De baron is ook weer gaan zitten en kijkt verwonderd naar de juffrouw en naar Jaapje.

De huisknecht is de kamer uitgegaan en de hond ook.

„Ja, ziet u, meneer de baron, Jaapje is heel stout geweest. Maar hij heeft er erge spijt van. Ik weet niet of u 't gemerkt hebt. Hij heeft hulsttakjes bij u weggehaald, een hele bos.”

„Ja, dat heb ik zeker gemerkt,” zegt de baron. Zijn zware stem klinkt heel boos. „Dat is heel ondeugend en heel brutaal.”

Jaapje beeft. O nu komt het, denkt hij.

Maar dan zegt de juffrouw: „Jaapje heeft er ook erge spijt van, is 't niet Jaapje?”

En Jaapje knikt. Zijn rode wangen zijn wit geworden, zijn ogen staan heel bang.

„Zo,” zegt de baron. „Heb je er spijt van, Jaapje?”

Jaapje knikt weer. Grote tranen rollen uit zijn bange ogen. Wat zeggen kan hij niet.

En daar praat de juffrouw weer. O, als de juffrouw praat, dan is het net of Jaapje niet zo bang meer is, maar als hij de strenge stem van de baron hoort, dan wordt hij zo angstig, dan denkt hij en nu zal de baron zeggen, die stoute jongen moet maar in de donkere schuur. Dat heeft hij verdiend. Hulst stelen uit mijn bos. Wat denkt hij wel!

En de juffrouw zegt: „Ziet u, er is vanmiddag Kerstfeest van de Zondagsschool. En dan wordt de kerk versierd. Er staat een kerstboom en de kinderen krijgen pakjes.”

De baron knikt. „Zo, dat is aardig,” zegt hij, „aardig”. Maar hij kijkt verbaasd. Hij begrijpt niet, wat die hulstakjes met het Kerstfeest te maken hebben.

„En toen vroeg ik,” vertelt de juffrouw verder, „of één van de kinderen ook hulstakjes mee kon brengen. Jaapje stak zijn vinger op. En toen heeft Jaapje de hulstakjes uit uw bos weggehaald. Maar toen hij het gedaan had, kreeg hij er zo'n erge spijt van. Hij begreep wel, dat het niet mocht de kerk versieren met die hulstakjes. Gestolen hulst bij het feest van de Here Jezus, dat hoort niet. En nu heeft Jaapje zo'n verdriet. En dat kwamen we u vertellen.”

„Zo, zo, Jaapje, kwam je me dat vertellen? Kom es bij me.”

Schuw kijkt Jaapje op. De stem van de baron klinkt niet boos, maar toch . . .

„Toe Jaapje,” zegt de juffrouw zacht.

Dan steekt Jaapje over. 't Is net of het heel ver is. Hij

stond zo veilig dicht bij de juffrouw en nu staat hij vlak voor de baron.

„Zo, Jaapje, en hoe moet dat nu?”

„Ik wou, ik wou de hulst teruggeven. En, en hoef ik niet in de donkere schuur.”

Angstig kijkt Jaapje op. Maar, ziet hij het goed? Glimlacht de baron onder zijn grote witte snorren? Ja, heus!

„Nee Jaapje, jij hoeft niet in de donkere schuur. Maar zal je nooit weer wat wegpakken?”

„Nee, nooit meer,” zegt Jaapje met een diepe zucht.

En dan durft hij ineens. Zie, dat vergeet de juffrouw helemaal.

„Zijn die hulstakjes duur?” vraagt hij. „Mag de juffrouw ze kopen? Dat zei de juffrouw gisteravond.”

Nu krijgt de juffrouw een kleur. „Ja,” zegt ze, „ik wil ze wel betalen, ziet u, dat hoort toch eigenlijk. Jaapje mocht ze maar niet zo wegpakken.”

Nu lacht de baron echt.

„U wilt ze betalen, juffrouw. Dat is best. Dat hoort ook. Maar ze zijn heel duur. U mag de hulstakjes houden, als ik vanmiddag ook op het feest mag komen. Is dat goed?”

Jaapje kijkt blij naar de juffrouw, hij knipoogt. Da's niet duur, juffrouw, betekent dat knipoogje. Maar de juffrouw knipoogt niet terug. 't Is net of ze geschrokken is.

„Ja, dat is heel best. Natuurlijk, mag u komen,” en dan lacht de juffrouw.

Jaapje zucht. Hij kan het haast niet geloven. Is nu alles weer echt helemaal goed?

„Bent u nou heus niet boos meer?” vraagt hij.

„Nee hoor, ik ben niet boos meer. Ik ben heel blij zelfs, want als jij niet gekomen was, had ik ook niet op het feest mogen komen. Is het een fijn feest?”

„Ja,” knikt Jaapje heftig. „'t Is de verjaardag van de Here Jezus. En de juffrouw vertelt wel twee verhalen.

Da's zo mooi. En we zingen allemaal versjes. En we hebben een hele grote kerstboom, die heeft Kees zijn vader gebracht."

„Zo, zo, een kerstboom. Een kerstboom met allemaal lichtjes, zeker."

„Ja," zucht Jaapje, „zo mooi."

En ineens staat de baron op.

„Wilt u misschien even meegaan juffrouw?" vraagt hij vriendelijk.

Jaapjes gezicht betreft. Zou hij hier alleen moeten blijven in die grote kamer?

„Ja, je mag ook wel mee, Jaapje," zegt de baron, die dat ziet. „Leg de hulttakjes hier maar zo lang op de tafel."

Wat zal er nu gaan gebeuren. Nee, wat ergs zal het niet zijn? De stem van de baron klinkt niet boos, nee heel vriendelijk juist. Kijk maar, de baron lacht.

O, Jaapje is zo blij. Nou is alles weer goed. Hij hoeft niet in de donkere schuur. En de strenge baron is niet streng, die lacht. En de juffrouw is niet boos meer en vader en moeder niet. En de Here Jezus weet ook, dat hij het nooit meer zal doen. En vanmiddag is het feest. Hij mag er bij zijn. En de baron komt ook.

Samen lopen de juffrouw en Jaapje achter de baron aan. Ze lopen over 't dikke kleed, langs de grote kasten vol met boeken. Hier hangt ook al weer een baron aan de muur. Een baron op een paard met een dikke stok in zijn hand, in een ijzeren pak. Maar Jaapje is niets bang meer voor baronnen. Baronnen zijn goeie vriendelijke mensen.

En ze lopen door de lange gang. Daar komt de boze hond ook weer. Maar die is nu ook niks boos meer. Jaapje durft hem best over de kop aaien. Zie je wel, hij doet niks. En Jaapje geeft de juffrouw geen hand meer. Hij is nu helemaal niet bang voor 't grote kasteel.

Ze lopen door de hal, langs de ijzeren man en de klok, die zo hard tikt. Ze gaan de brede trap op. En boven is al weer een lange gang.

Dan doet de baron een deur open.

De juffrouw mag naar binnen gaan en Jaapje ook. De baron kijkt heel ernstig nu. Ze worden er allebei stil van.

Boven de schoorsteen hangt een heel groot portret. Daar zit een deftige mevrouw op in een gele jurk en een jongetje staat naast haar.

„Dat is mijn vrouw,” zegt de baron.

Jaapje kijkt eerst naar het schilderij en dan naar de baron. Hij kan het haast niet geloven. Maar, 't is toch heus waar, hij ziet het zelf. De baron kijkt heel verdrietig. Kan dat dan, als je in zo'n prachtig kasteel woont, dat je ook verdriet hebt?

„Ja, ja,” zegt de baron, en hij zucht.

De juffrouw weet niet, wat zij zeggen moet en Jaapje helemaal niet.

Dan gaat de baron naar een kast en uit die kast haalt hij een hele grote doos.

„Hm, hm,” zegt de baron. „Wij hadden hier vroeger ook ieder jaar een kerstboom. Daar zorgde mijn vrouw altijd voor. Maar ik doe dat niet. Och, kinderen zijn hier ook niet meer.”

Jaapje kijkt heel nieuwsgierig. En als de doos open gaat . . .

„Ooo,” zegt Jaapje. En zijn rode wangen worden nog roder. In die doos liggen op witte watten, prachtige lange slingers, kleurige appels, zilveren klokjes, engeltjes met bazuinen. Een hele doos vol.

„Zoudt u dat kunnen gebruiken voor uw kerstboom, juffrouw?” vraagt de baron.

„O, juffrouw, mogen we dat hebben, voor onze kerstboom? Echt meneer de baron?”

„O, dank u wel, heel graag,” zegt de juffrouw. „Maar, maar, wilt u dat wel missen?”

„Neemt u dat maar gerust mee,” zegt de oude baron, en hij glimlacht triest onder zijn grote witte snorren.

Dan gaan ze naar beneden.

Jaapje wou de grote doos dragen, maar dat mocht niet van de baron. „Als je de doos laat vallen,” zei hij . . .

De oude baron voorop met de doos, en daarachter de juffrouw en Jaapje.

„Is uw steen ook weg, juffrouw?” vraagt Jaapje zacht.

„Ja, helemaal,” zegt de juffrouw. „De jouwe ook, hè.”

„Ja,” knikt Jaapje blij.

„Hendrik,” zegt de baron beneden in de hal. „Laat de tuinknecht een bos hulst snijden. En breng koffie voor ons in de bibliotheek!”

„Waar zou dat zijn?” denkt Jaapje en hij kijkt vragend naar de juffrouw.

„Dat is dezelfde kamer van straks,” fluistert zij.

En ja hoor, ze gaan door dezelfde deur.

De baron gaat in zijn brede stoel zitten, de juffrouw gaat zitten en Jaapje ook. Hij gaat zitten op het kleine stoeltje bij het vuur. De hond is mee naar binnen gekomen. Hij gaat bij Jaapjes voeten liggen. Zijn kop bijna op Jaapjes schoot. Jaapje aait hem over zijn kop.

„En Jaapje, als 't nu volgend jaar weer Kerstfeest is, zul je dan geen takjes meer weghalen?” vraagt de baron.

„Nee,” schudt Jaapje heftig, „nooit meer.”

„Weet je wat jij nu 't volgend jaar moet doen? Dan bel je hier aan, en dan gaan wij samen hulsttakjes snijden, jij en ik voor de juffrouw, voor het feest. Zullen we dat doen? Of ben je nog bang voor me?”

„Nee,” zegt Jaapje, „ik ben niet bang meer. U bent wel erg deftig, maar u bent niet streng.”

„Dus jij komt 't volgend jaar?”

Jaapje knikt. Zijn ogen stralen.

„Je bent een beste jongen hoor,” zegt de baron. Nu begrijpt Jaapje er niets meer van.

Dan brengt Hendrik de koffie. Heel deftig doet hij. En Jaapje krijgt ook een kopje, met een hele grote koek. En als ze de koffie ophebben, staat de juffrouw op en de

baron staat op en Jaapje en de hond staan ook op. Hij kijkt vragend naar zijn bos hulsttakjes. „Ja hoor, die moet je niet vergeten,” zegt de baron.

Ze lopen allemaal naar de grote voordeur. Hendrik doet de deur open, de boze koude wind waait zo maar naar binnen. Daar staan Jaapjes klompen, maar hij vergeet ze aan te trekken, want beneden bij de stoep staat... de grote zwarte auto van de baron.

„Je klompen, Jaapje,” zegt de juffrouw, lachend om zijn verbaasd gezicht.

„En de doos, juffrouw,” zegt Jaapje.

„Die komt hoor.”

Daar gaan ze de stoep af. De chauffeur doet de deur open en de juffrouw en Jaapje stappen in. Jaapje durft haast niet. Moet hij zijn klompen niet uittrekken? Maar voor hij 't weet zit hij al in de zachte, verende kussens.

Daar komt Hendrik met de grote doos. Die zet hij neer naast de chauffeur. En op de doos ligt nog een bos hulst, veel groter dan die van Jaapje.

De deur slaat dicht en daar gaan ze.

Boven aan de hoge stoep staat de baron en naast hem de hond. De juffrouw knikt en Jaapje zwaait. De baron zwaait terug.

Daar rijden ze door de witte oprijlaan. Jaapjes ogen schitteren. En op zijn schoot liggen de hulsttakjes, de hulsttakjes voor de juffrouw en voor het feest.

HOOFDSTUK VII

het feest

Daar hoog op de preekstoel staat de juffrouw.

Het feest, het grote feest gaat beginnen.

Het licht van de kaarsjes schijnt op de hulsttakjes, die langs de rand van de preekstoel vastgemaakt zijn.

Daar hoog op de preekstoel staat de juffrouw.

Sommige takjes zijn een beetje geknakt, maar dat kun je van beneden niet zien. Dat zijn de takjes van Jaapje. Anneke, die naast hem zit, knikt naar hem. „Zie je ze,” fluistert ze.

Maar Anneke weet alleen, dat dat de hulsttakjes zijn, die Jaapje meegebracht heeft. Van het bang geheim van de hulstakjes weet Anneke niets. Daarvan weet geen een van de kinderen. Daar weten alleen vader en moeder van, en de juffrouw, en de baron en, en . . . Maar dat is nu geen bang geheim meer, da's eigenlijk een blijgeheim. Ja, de hulstakjes horen nu wel op het Kerstfeest. En Jaapje mag er ook bij zijn.

Het feest gaat beginnen. Ze gaan zingen.
't Is heel stil in de kerk. Al de vaders en moeders gaan luisteren.

Moeder is er ook, die zit vlak achter Jaapje en naast haar zit de baron. Hij strijkt over zijn grote witte snorren en telkens dwalen zijn ogen weg naar de grote boom, die helder staat te stralen, met zijn pracht van groene en rode en blauwe ballen, met zijn zilveren slingers, met zijn zilveren klokje, dat zo mooi klingelen kan. Dan knippert de baron met zijn ogen. Moeder merkt het wel.

Samen kijken ze nu naar Jaapje.

Jaapje is helemaal vergeten, dat de baron achter hem zit. Hij is de mooie kerstboom vergeten en aan de hulstakjes, daar hoog langs de rand van de preekstoel, denkt hij niet meer.

Ze gaan zingen en hij mag ook meedoen. En niemand is meer boos op hem en 't bang geheim is weg.

Hij zal zo mooi zingen, als hij kan, want zie je, hij weet wel: Ze zingen niet voor de mensen, niet voor moeder en niet voor meneer de baron. Weet je wie er luistert? Da's de . . . Jaapje durft het haast niet te zeggen. Even kijkt hij eerbiedig omhoog. Nee, zien kun je Hem niet, maar Hij is er toch op het feest van Zijn verjaardag, de Here Jezus.

Daar zingen de kinderen, heel blij en eerbiedig:

*Wat deed uit 's hemels zalen,
O Heer der heerlijkheen,
Op aard' U nederdalen?
Uwe trouwe liefde alleen.*

En als de juffrouw gebeden heeft, gaat zij vertellen. Vertellen van het Kindje in de kribbe.

Jaapjes wangen gloeien. O, wat een heerlijk, heerlijk feest!

Zijn ogen glinsteren blij!

Groen en rood glanzen de hulstakjes, daar hoog in het stille licht, de hulstakjes voor de juffrouw en voor het feest, voor het feest van de Here Jezus.